

Em dic Paula i visc amb el meu pare
i la meva gosseta Lluna a la primera planta
d'un petit edifici, el més bonic de la ciutat.

El que més m'agrada de casa meva
són les meves veïnes i veïns.

Aquest conte és la història del que va passar
aquella tarda, la tarda de l'apagada.

UNA HISTÒRIA SOBRE LA DESCONNEXIÓ DIGITAL.

L'apagada

Luis Amavisca

Francesc Rovira

L'apagada

Luis Amavisca

Francesc Rovira

*Al meu fill, el Juan.
La tarda de l'apagada va ser molt bonica, oi?*

Luis Amavisca

Als meus veïns.
Francesc Rovira

L'apagada

Col·lecció Som8

© del text: Luis Amavisca, 2026
© de les il·lustracions: Francesc Rovira, 2026
© de l'edició: NubeOcho, 2026
© de la traducció al català: Marta Morros Serret, 2026
www.nubeocho.com · info@nubeocho.com

Títol original: *El apagón*
Correcció: Neus Aymerich Mallorca
Disseny tipogràfic del títol: Marta Piedra, 2026

Primera edició: Març, 2026
ISBN: 979-13-87834-99-9
Dipòsit Legal: M-469-2026

Imprès a Espanya.

Tots els drets reservats. Prohibida la seva reproducció.

L'apagada

Luis Amavisca   Francesc Rovira

nubeOcho

Tot va passar una tarda com qualsevol altra.
Bé, això ens pensàvem, però en realitat...

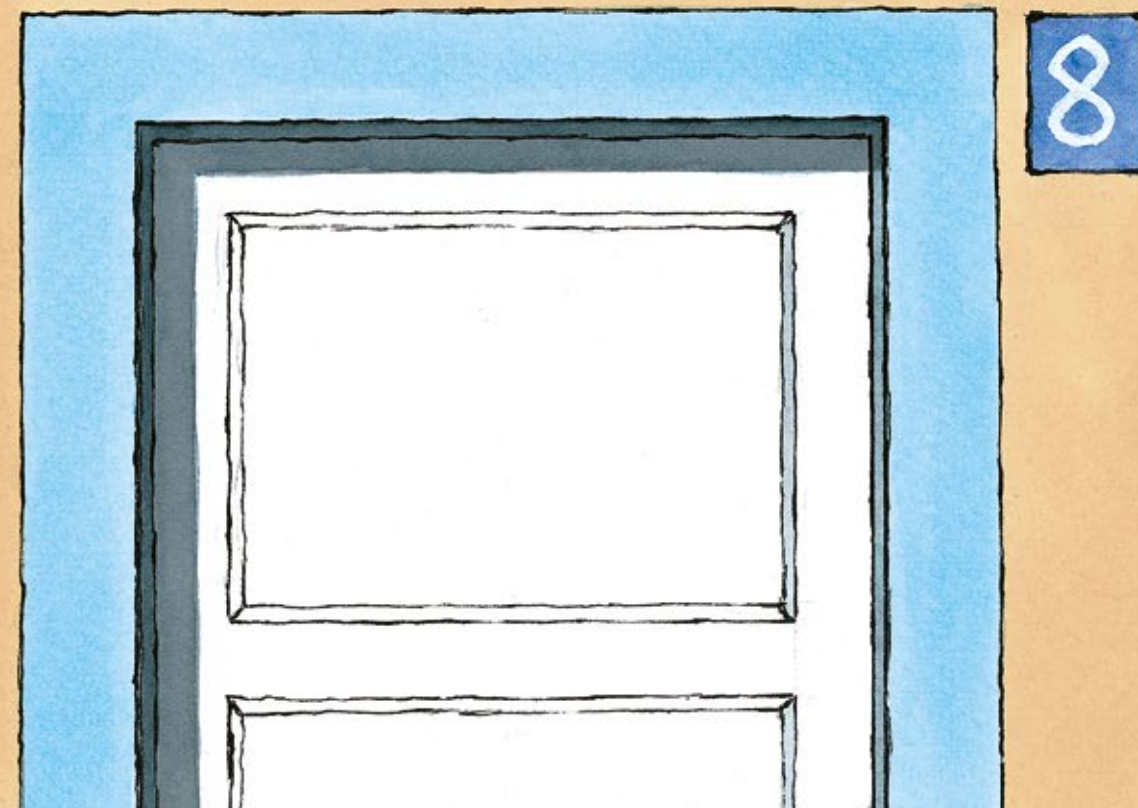
Ningú no es podia imaginar que aquella tarda
seria molt diferent de les altres.

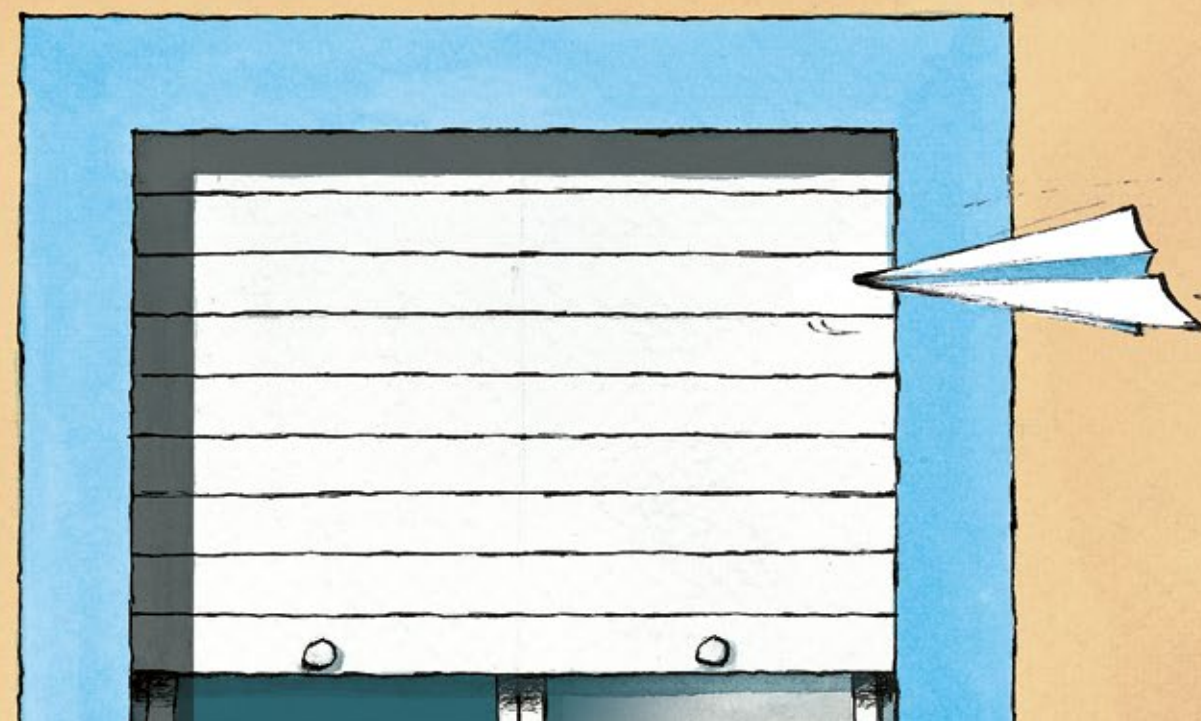

Em dic Paula. Visc amb el meu pare i la meva gosseta
Lluna a la primera planta d'un petit edifici,
el més bonic de la ciutat.

El que més m'agrada de casa meva
són les meves veïnes i veïns.

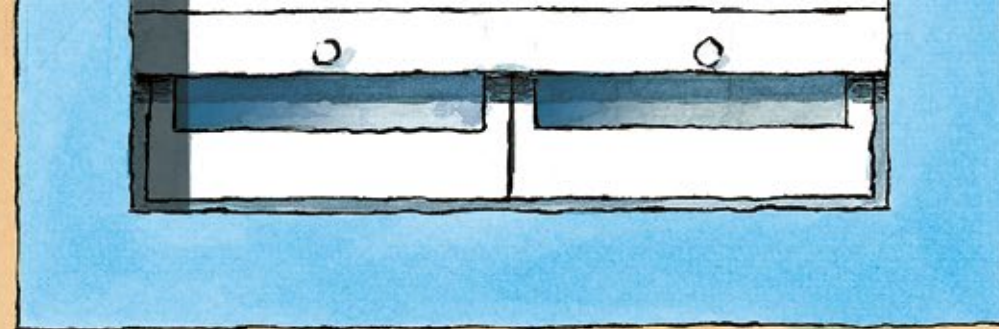
A la segona planta, hi viu la Saida.
Els seus pares van venir del Marroc abans que ella naixés.
Així que ella és d'aquí, però també d'allà.
La Saida ens ensenya paraules boniques en el seu idioma.
M'encanta com pronuncia *shukran*, «gràcies» en àrab.

El nostre amic Felip viu a la tercera planta
amb el seu avi i la seva mare, la Mònica.
Ella té una floristeria al costat del parc.
M'encanta saludar-la quan passem per allà.

De vegades, quan el meu pare té molta feina,
l'avi d'en Felip ens ve a buscar a la sortida
de l'escola amb el berenar.

El meu edifici
és el més bonic
de la ciutat.
T'ho havia dit, ja?

Té quatre plantes,
i quatre pisos,
un per replà.

A dalt de tot, hi viu
la senyora Antònia.

Algunes tardes la Saida
i jo pugem a veure-la.

Ens encanta berenar amb ella.
Fa unes galetes boníssimes!

La senyora Antònia ja no surt gaire a passejar.
De tant en tant, li comprem algunes coses
que necessita.

El meu pare diu que la gent gran
té el cor immens perquè ha viscut molt.

La senyora Antònia té tants anys...
que jo no entenc com el cor li cap al pit.

